

sige, en ny parlamentarisk Basis, efter at den gamle er glippet.

I øvrigt hører jeg til dem, der glæde sig over, at ogsaa Højre her i Tinget nu har erkendt Parlamentarismens, eller maa jeg sige Folketingsparlamentarismens, Bortrettigelse, og jeg tror ikke, at Højre ved sin Ordfører i Gaar, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller), kommer nogen Vej med at bortforklare den Kendsgerning, at Højre faktisk optog Venstres gamle Læresætning med Hensyn til Parlamentarismen derved, at det ønskede, at et Flertal her i Tinget skulde udtale en Mistillid til en enkelt Minister — at det var Ministeriets Chef, har i denne Forbindelse mindre at sige —, og selvfølgelig gik ud fra som givet, at hvis der blev Flertal for en saadan Mistillidserklæring, havde det til Følge, at den paagældende Minister — i dette Tilfælde selvfølgelig hele Ministeriet — gik af. Men naar Højre selv har gjort Brug af den gamle Venstrelære om, at et Ministerium ikke maa sidde en Mistillidserklæring overhørig, synes jeg, at det ærede Medlem godt kunde spare sig alle Forklaringer om, at Højre endnu er paa Forsøgsstadiet, at de ville gøre Erfaringer, og jeg ved ikke hvad. Nu har Højre i hvert Fald høstet den Erfaring, at den gamle Venstrelære om Parlamentarismen af Venstre selv bliver holdt i Ære endnu. Jeg ved ikke, om Højre vil have flere Erfaringer i saa Henseende, saa er der Lejlighed til at gøre Forsøget naar som helst.

Den højtærede Konseilspræsident satte, synes jeg, i nogen Grad sit Haab til „de 27“s Støtte her i Tinget. Den højtærede Konseilspræsident sagde i Forbindelse med sin Omtale af, at det ikke var givet, at der var et Flertal her i Tinget imod Ministeriet, at han havde Grund til at gaa ud fra, at „de 27“ vilde støtte Ministeriet, da det Program, „de 27“ havde udsendt for kort Tid siden, paa de væsentligste Punkter var i Overensstemmelse med Odense-Programmet. Det Haab, den højtærede Konseilspræsident i saa Henseende satte til „de 27“, fortog sig, synes jeg, i ikke ringe Grad, da den højtærede Konseilspræsident kort efter sagde, at Ministeriet var klart over, at det vilde forløfte sig, om det nu indlod sig paa at gennemføre

Odense-Programmet. Da det er paa Odense-Programmet, Enigheden skulde hvile, og Ministeriet ikke vil gøre et Forsøg paa at gennemføre Odense-Programmet, synes jeg, at den Støtte, det kan vente sig af det, er af mindre Betydning.

Hvad derimod angaar de to 11-Mands Grupper, var den højtærede Konseilspræsident mere usikker. Han sagde, at for de to 11-Mands Grupper gjaldt det nu, at de stod paa Skillevejen, og nu skulde det vise sig, om de vilde gaa til Højre eller til Venstre. Jeg skal imidlertid herolige baade Ministeriet og Tinget med at udtale — og det gælder ikke alene den Gruppe, jeg tilhører, men jeg tør udtale det ogsaa paa den anden Gruppens Vegne —, at vi, om jeg saa maa sige, ville gaa til Venstre. Men jeg vil for Resten i det hele bestride baade denne og mange flere Paastande om, at der overhovedet skulde være Tale om, at de to 11-Mands Grupper skulde gaa enten til Højre eller til Venstre. Jeg vil holde paa, at 11-Mands Grupperne skulde blive staaende paa det samme Venstrestandpunkt som hidtil, og saa er der ikke Tale om at gaa hverken til Højre eller til Venstre, men saa er der kun Tale om at følge den samme Venstrepolitik som hidtil. Maaske jeg i denne Forbindelse maa sige, hvad jeg tidligere har sagt ved andre Lejligheder mange Gange, men ikke her i Tinget, at den Omstændighed, at der om et enkelt Spørgsmaal, Forsvarssagen, eller om en enkelt Del deraf, har været en vis Enighed med Højrepartiet, nemlig om Københavns Sikring mod Landsiden ved faste Værker, aldrig har haft og aldrig nogen Sinde vil faa noget som helst at sige i Retning af hverken Højre- eller Venstrepolitik. Dette, om man anser det for en Fordel for vor Hær, at der i Fredstid ligger opkastet Volde og eksisterer Skanser, kan ikke have noget som helst at gøre med Højres eller Venstres Opfattelse af Samfundsopgaverne i det hele, og jeg skulde tro, at ogsaa de andre Partier, naar det kommer til Stykket, ville indrømme, at dette er rigtigt. For først at nævne Regeringspartiet i snævrere Forstand, det radikale Parti, er det ikke ubekendt, at der mellem Tilhængere af den radikale Politik, om ikke i dette Ting-